

Mexikon sota

Kuinka Wilsonin "rauhan"-politiikka johti Mexicon sotaan

Kirj. Onni Saari

Ne uhkaavat sodanpilvet, jotka jo vuosikautia ovat häirinneet Yhdysvaltain ja Mexikon rauhaa, ovat vihdoinkin leimahtaneet ilmi-
liekkiin. Sodan verikoira on pääs-
syt valloilleen Mexikossa. Vaikka
Yhdysvaltain hyökkäys Meksi-
koon ei ollutkaan odottamaton, oli
se siltikin jonkun verran hämmäs-
tyttävä ja käsittämätön. Kuinka
saattoi sodan puhkeaminen juuri
nyt olla mahdollista, jolloin halli-
tuksemme ohjaksissa on miehiä,
jotka ovat tunnetuita, vieläpä kuu-
luisiakin "rauhan"-asian aposto-
leita. Meidän valtiosihteerimme
Bryanin nimi on jo vuosikautia
ollut ensisijalla maailman-rauhan
profeettain joukossa. Presidentti
Wilsonin rauhan-aatteet ovat
myöskin antaneet paljon puheen-
aihetta, varsinkin niihin aikoihin,
kun hän pyrki ja valittiin Yhdys-
valtain ensimmäiseksi virkamiehek-
si. Nykyinen hallituspuolue on
myöskin aikoinaan julistanut ole-
vansa myötätuntoinen rauhan asi-
alle. On siis ollut syytä toivoa,
että meidän nykyinen hallituksem-
me koettaisi estää, mikäli sen hal-
lussa olevista keinoista riippuu,
sodan hirviön valloilleen pääsemis-
tä, ettei enempää Yhdysvaltain
kuin muidenkaan maiden kansa-
laisten tarvitsisi uhrata itseään so-
dan moolokille. Mutta kylmät to-
sisasiat puhuvat toista. Päivän
uutiset ovat jo meille kertoneet ta-
pautuneista verenvuodatuksista
Meksikossa. Kapitalististen etujen
suojelomiseksi valmistetut ja yllä-
pidetyt kiväärit kaikista rauhan
puheista huolimatta ovat nykyisen

hallituksen käsissä todellakin lau-
enneet aivan kuin itsestään.

Viime vuoden ajalla puhuttiin
Yhdysvalloissa rauhan-aatteesta
tavattoman paljon. Rauhan asi-
an sanotaan saaneen tällöin suu-
rempia tuloksia kuin koskaan en-
nen. Paitsi sitä, että vuoden mit-
taan pidettiin kaksi koko maa-
ta käsittävää rauhankonferenssia.,
harjoitettiin asian eteenpäinviemi-
seksi jatkuvaa agitatsionia monel-
la eri tavalla ympäri maata. Rau-
han-aatetta käsittelevää kirjalli-
suutta jaettiin entistä enemmän ja
uusia "rauhan"-yhdistyksiä perus-
tettiin entisten lisäksi.

Mutta ennen kaikkea on otetta-
va huomioon "rauhan"-asian har-
rastukset hallituksen virallisissa
piireissä. Etunenässä hommailivat
Bryan ja Wilson. Edellisen alot-
teesta ja jälkimäisen virallistutta-
mana hallitus ryhtyi neuvottele-
maan muiden maiden kanssa kei-
noista ja menettelytavoista, joiden
kautta voitaisiin ratkaista eri val-
takuntien välillä mahdollisesti
syntyvät riitaisuudet. Wilsonin
hallitus ehdotti, että kaikki eri val-
takuntien väliset riitakysymykset,
joita ei voitaisi ratkaista nykyään
käytännössä olevilla diplomaatti-
silla keinoilla, asetettaisiin erityi-
sen viisijäsenisen kansainvälisen
komissionin tutkittavaksi ja so-
viteltavaksi. Kumpikaan riitapuolue
ei saisi tarttua aseisiin tutki-
musten aikana, eli ennenkuin ko-
missiomi on sanonut ratkaisevan
sanansa asiasta. Riitakysymyksen
tutkiminen ei saisi kestää kuin kor-
keintaan yhden vuoden, paitsi
kummankin riitapuolueen suostu-

muksella. Näihin suunnitelmiin edelleen sisältyi, että kummallakin puolueella on oikeus joko hyväksyä tai hylätä tutkijakomissionin päätös ja ryhtyä tarvittaviin toimenpiteisiin, suoraan sanoen, tarttua aseisiin riidan lopulliseksi ratkaisemiseksi. Neuvottelukomissioonin nimittäisi kumpikin riitapuolue kaksi jäsentä, joista ainastaan toinen saisi olla oman maan kansalainen ja nämä sitten yhdessä valitsisivat viidennen jäsenen.

Jos kerran hallitus vakavasti hautoi tällaisia suunnitelmia, niin olisihan ollut luonnollista, että sen olisi pitänyt pyrkiä niitä myöskin käytännössä toteuttamaan. Vaikka hallitus onkin jo pitempiä aikoja vaatinut sopivaa tilaisuutta hyökätäksään Meksikoon, niin olisihan jo yksistään näiden rauhan-suunnitelmain pitänyt pakottaa sen hiltsemään itseään edes niin paljon, että Meksikon kysymys olisi alistettu tutkimusten ja sovittelujen

Pakoon sodan tieltä.

Tällaisia olivat ne suunnitelmat, joilla Wilson ja Bryan näyttivät kuuluisuutta "rauhan"-asian harrastajina. Nämä samat suunnitelmat ovat edelleenkin virallisesti viireillä ja useat ulkovallat ovat jo ilmoittaneet kannattavansa niitä. Jos niiden käytäntöön paneminen sellaisenaan olisi mahdollista, voitaisiin niiden avulla epäilemättä ainakin jossain tapauksessa ehkäistä sotakiikkon ilmieliekkiiin puhkeamista.

alaiseksi. Mutta ei. Kapitalismi on raateleva villipeto silloinkin, vaikkei sen kynnet olekaan näkyvillä. Wilsonin hallitus tallasi sotakiikhoissaan jalkoihinsa omat suunnitelmansa ja kenenkään mielipidettä kysymättä aloitti sodan Meksikoa vastaan.

Jo siitä saakka kun kenraali Huerta tuli Meksikon presidentiksi, on Yhdysvaltain hallitus, varsinkin Wilsonin presidentiksi tultua, erikoisemmalla innolla valmistellut

hyökkäystä Meksikoon. Valta-kuntien välejä on ilmeisesti koe-tettu kehittää entistään paremmaksi. Kun Wilson sai hallitusohjakeset käsiinsä, lähetti hän Minneso-tan entisen kuvernöörin John Lindin persoonallisena edustajanaan Meksikoon "sovittelemaan" riitai-suuksia. Hänen matkansa ei kuitenkaan merkinnyt aseman selvit-tämistä, vaan sen kärjistämistä. So-vitteluun nähden hänen matkansa oli enemmän kuin epäonnistunut,

hingtoniin tekemään selvää mat-kansa tuloksista, vaati hän, että hallituksen on hetimiten ryhdyttävä tarmokkaisiin toimenpiteisiin Huertan hallituksen kukistamiseksi. Tämä ei ollut mitään muuta kuin Wilsonin suunnitelmien vahvistamista. Näin oli virallista tietä kulettu yhä likemmäksi hyök-käyksen toimeenpanemiseksi Mek-sikoon.

Tapahtui sitten muutamien Yh-dysvaltain merisotilaitten vangit-

Kapinallista Torreón edustalla

mutta välien kiristämiseen nähden hän onnistui mainiosti. Wilsonin antamien diktaattorimaisten määräysten ja vaatimusten esittämiseen Huertan hallitukselle oli tämä pöyhkeä ruotsalais-amerikalainen "diplomaatti" aivan kuin tehty. Sanomalehdet ovat kertoneet, että hänen esiintymisensä oli töykeää ja ärsyttävää, jonka takia minkäänlainen asiallinen neuvottelu Huertan kanssa oli mahdoton. Kun Lind sitten palasi Was-

seminen Meksikossa. Vangitsemisen selitettiin Huertan taholta kokonaan erehdykseksi, jota väitettä tukee se, että vangitut laskettiin heti anteeksipyynnöllä vapaaksi kun erehdys huomattiin. Tampicossa oleva Yhdysvaltain amiraali Mayo ilmotti vangitsemisesta Washingtoniin. Sen sijaan, että vangitsemisjuttu olisi jätetty amiraali Mayon soviteltavaksi, tarttui meidän "rauhaa" rakastava valtiosih-teerimme Bryan asiaan käsiksi ja

ryhtyi neuvottelemaan tapahtuman johdosta Mexico Cityssä olevan Yhdysvaltain lähettilään kanssa. Tästä sangen vähäpätöisestä vangitsemistapahtumasta tehtiin suuri numero. Presidentti Wilson vaati, että nämä vangitsemiset voidaan hyvittää ainoastaan siten, että Huerta tervehtää Yhdysvaltain tähtilippua tykinlaukauksilla, joka on kapitalististen valtojen varsinainen virallinen kieli. Huerta kuitenkin kielsi sotainnostuksen valtaamilta patriooteiltamme tilaisuuden haistaa ruudin savua Wilsonin asettamilla ehdoilla. Hän ei pitänyt itseään velvollisena sitä tekemään. Samaan aikaan meidän valtiosih-teerimme Bryan lähetti kehoituksia ulkovalloille, että ne vaatisivat Huertan tanssimaan Wilsonin pillin mukaan. Kun ei kuitenkaan apua lähtenyt siltäkään taholta, ei Wilsonilla ollut muuta keinoa sotasuunnitelmiansa toteuttamiseksi kuin mennä kongressiin ja pakottaa se asettumaan hänen taakseen tarkoituksiensa perille viemiseksi. Kuinka pikkumaisilla tekosyillä Wilson sotaa huusi, se selvisi jo kyllä edellä sanotusta, mutta selittäkäämme vielä sen lisäksi tapausta parilla toveri Charles Edward Russelin antamalla esimerkillä.

Ajatelkaamme että joku poika astuu minun varpailleni kadulla. Hän sanoo olevansa pahoillaan sen johdosta ja sen lisäksi hänen isänsä vielä tulee minun luokseni ja pahottelee tapahtuman johdosta. Minua ei kuitenkaan tämä tyydytä, koska hän minun mielestäni ei ole kylliksi pahoillaan. Minä vaadin, että hänen on laskeuduttava polvilleen ja iskettävä päätänsä kaksikymmentä yksi kertaa maahan. Hän myöntyy viiteen kertaan. Minä yhä vaadin jyrkästi kahtakymmentä yhtä kertaa. Ja kun hän kieltäytyy tätä tekemästä, otan pysyn ja ammun hänet siekaleiksi.

Voimmeko me hyväksyä tällaisen opin?

Ottakaamme asian valaistukseksi toinen esimerkki. Otaksukaamme, että jonkun ulkovallan sotalaiva, esimerkiksi Ruotsin, makaa New Yorkin satamassa. Laivan miehistö tulee maihin ja astuu maalle sellaisessa paikassa, jonka New Yorkin poliisiasetukset kieltävät. Neljäntäkymmenennestä seitsemännestä piiristä tulee virkaatekevä luutnantti muutaman poliisin kanssa ja vangitsee laivan miehistön. Kun hänen päämiehenä saa tietää vangitsemisen, määrää hän vangit vapautettavaksi. New Yorkin majuri pyytää anteeksi luutnantin tekemän virkavirheen johdosta. Tämän lisäksi vielä Yhdysvaltain presidentti uudistaa anteeksipyyntön. Silloin tulee Ruotsin hallitus ja sanoo, että nämä anteeksipyyntöt eivät vielä riitä, vaan että koko Yhdysvaltain sotalaivaston on ammuttava tervehdyslaukaus Ruotsin lipulle.

Juuri tällaisesta oli Meksikossa kysymys. Wilson vaati Huertan ampumaan kaksikymmentä-yksi laukausta, mutta Huerta lupasi ampua ainoastaan viisi. Tämän tuskin hiuskarvan suuruisen asian nimessä, josta riippui Yhdysvaltain lipun "kunnia", vaati Wilson kongressilta lupaa saada pakottaa asevoimalla Huerta taipumaan hänen vaatimuksiinsa. Ja kongressi, joka koko Wilsonin hallitusajan on ollut kiinteästi kaikkien presidentin suunnitelmien takana, asettui nytkin melkein yksimielisesti Wilsonin kannalle. Lippua vastaan tehdystä "loukkauksesta" vaadittiin äänekkäästi hyvitystä. Oli sentään joitakin, jotka tajusivat asian oikean laidan ja vastustivat tällaisen humpuukin perässä juoksemista. Lainaamme tähän kappaaleen erästä puheenvuorosta, joka käytettiin sotatoimenpiteitä vas-

taan ja jossa lausutaan alaston toisuus meidän porvariemme vehkeilyistä tähtilipun suojassa. Kongressille esitettyjen ponsien johdosta lausui edusmies Kent Californiasta m. m. seuraavaa:

“Huertaa, joka meidän hallituksemme taholta on leimattu rosvoksi, kavaltajaksi ja murhaajaksi, on vaadittu tekemään meille anteeksi-pyyntö vastuunalaisen kansan korkeimpana virkaniehenä. Tämä vaatimus on tehty meille erään laivastoviranomaisen kautta. Mitä mielettöntä logiikkaa se on, jolle meidän nyt vaaditaan antamaan hyväksymisemme? Mies, jota me emme tunnusta Meksikon hallituksen vastuunalaiseksi päämieheksi, on jo tehnyt anteeksi-pyyntön. Mies, joka on tehnyt rikoksen vangitsemalla Yhdysvaltain merisotilaita, on jo saanut rangaistuksensa, ja nyt, kun ei voitu polttaa edes vähän enemmän ruutia kuin tämä laivastoviranomainen luuli poltettavan, meidän pitäisi julistaa sota.

Sillä tämä päätös merkitsee sota, eikä mitään muuta. Tämä ei ole rauhan julistus. Tätä julistusta ei ole tarkotettu yhtä miestä vastaan, vaan se on tähdätty Meksikon koko väestöä vastaan. Sillä sinä hetkenä kun me lähettämme sotajoukon Meksikoon, kaikki rotuvihan voimat, kaikki vanhojen historiallisten taisteluiden ilmiöt uusiintuvat ja me tulemme huomaamaan, että meidän on vallotettava Meksiko hallituksemme alaiseksi.

Sitä on kyllä hyvä sanoa, että tämä päätös tarkoittaa rauhaa, mutta minä, joka olen ollut Meksikossa ja tunnen väestöä, tiedän kuinka kärkeäitä he ovat tällaisista hyökkäyksistä, joiden johdosta he ovat alkanet meitä halveksua.

Ennenkuin me olemme saaneet tämän miehen kuritetuksi, jota me

emme oikeastaan pidä kurittamisen arvoisena, olemme me saaneet kokea kaikkia niitä kauhuja, kaikkia sydänsuruja, kaikkia kadotuksia ja tuhoja, joita sodat mukanaan tuovat.

Yhtä varmasti kuin minä seison tässä, minä uskon, että äänestämällä hyökkäystä Meksikoon, me langetamme kuolemantuomion lukuille meidän omille kansalaisillemme, jotka ilman tämän ponnin hyväksymistä voisivat elää onnellista elämää. Minä en näe minkäänlaista anteeksiantamista tälle rettelöiden etsimiselle ja sodan julistamiselle niissä mitättömissä ja joutavanpäiväisissä seikoissa, joilla tätä hyökkäystä on puolustettu.

Meidän lippumme kunnia ei riipu enempää Mr Huertan rankaisemisesta kuin papualaisen raakalaisenkaan, joka on syönyt amerikalaisen lähetyssaarnaajan, jolla oli Yhdysvaltain lippu matkalaukussaan. Meidän lippumme kunnia riippuu rauhan säilyttämisestä maailmassa, ja siitä, että pidämme huolta omista asioistamme ja edistämme meidän oman kansakuntamme hyvinvointia todellisesti kansanvaltaisen hallituksen ja tasapuolisten taloudellisten mahdollisuuksien kautta. Minun käsittäakseni me tässä tapauksessa emme ole oikeutetut hyökkäämään ja murhaamaan Amerikan kansalaisia tarpeettomalla sodalla, sillä tarpeeton sota on murhaamista, josta meidän kaikkien yhdessä ja jokaisen osaltaan täytyy kantaa vastuunalaisuus”.

Tällainen puhe kaikui edustajakamarissa kuuroille korville ja 337 äänellä 37 vastaan hyväksyttiin ponsi, joka antoi presidentille oikeuden aseelliseen hyökkäykseen Meksikoon. Tuo ponsilauselma kuuluu:

“Koska Yhdysvaltain presidentin huhtikuun 20 päivänä v. 1914

kongressille esittämän kirjelmän mukaan Meksikossa on tapahtunut loukkauksia ja solvauksia Yhdysvaltoja vastaan, niin;

Olkoon päätetty, että presidentti on oikeutettu aseellisen voiman avulla panemaan voimaan hänen vaatimuksensa Yhdysvaltoja vastaan tapahtuneiden solvausten ja loukkausten hvvittämiseksi.

Olkoon edelleen päätetty, että Yhdysvaltain hallitus kieltää kai-

meksi mainittu sai viime vuonna Nobelin palkinnon "rauhan"-asian edistämisestä. Mitä ilveilyä! Nyt tämä samanen "rauhan"-mies muiden kaltaistensa kanssa tavataan äänekkäästi vaatimassa Meksikon kansan verta muka Yhdysvaltain kansan oikeuksien ja etujen puolesta, jonka nimessä senaattikir antoi kannatuksensa presidentin ja edustajahuoneen sotasuunnitelmille.

Samaan aikaan kun senaatissa

Torreónin taistelun jälkeen.

ken vihollisuutensa Meksikon kansaa kohtaan sekä myöskin tarkoituksen ryhtyä sotaan heitä vastaan".

Kun tämä edustajahuoneen päätös alistettiin sitten senaatin hyväksyttäväksi, ehdotettiin eräältä taholta, että ponnassa olisi selitettävä ne syyt, joiden perusteella Meksikoon hyökkäystä vaaditaan. Ponnien hyväksymistä senaatissa puollustivat etupäässä senaatorit Lodge ja Elihu Root, joista vii-

näin valmisteltiin hyökkäystä Meksikoon saapui presidentille eräänä yönä sähkösanoma amiraali Fletcheriltä Vera Cruzasta, jossa ilmoitettiin, että eräs Hampurg-American linjan laiva oli tulossa Vera Cruzaan mukanaan 200 koneetukkiä, 10,000 kivääriä ja 15,000,000 patruunaa. Sähkösanomassa myöskin kysyttiin mitä laivan kanssa on tehtävä. "Vallotta-kaa tullikamari", oli presidentin vastaus. Kohta alkoivat Vera

Cruzan satamassa olevain Yhdysvaltain sotalaivain tykit jyskyä ja kaupunki joutui Yhdysvaltain sotilaitten haltuun.

Vera Cruzan vallotaminen virallisesti tarkoitti Yhdysvaltain lippua vastaan tehtyjen "loukkausten" hyvittämistä, mutta asiallisesti sillä tahdottiin estää sotatarpeiden kuletukselle Huertalle. Mutta asian tuntijat vakuuttavat, että tämän saksalaisen aselaivan tulo Vera Cruzaan olisi voitu estää muullakin tavalla kuin vallottamalla tullikamari. Se olisi voitu tehdä kansainvälisten lakien peursteella ja niin ollen ilman pienintäkään verenvuodatusta. Tässä tapauksessa Wilson ja Bryan, sillä heidän yhteisen neuvottelunsa tuloksena käsky tullikamarin vallotamisesta annettiin, syöksivät lukuisia viattomia ihmishenkiä surman suuhun. He yksin ovat vastuunalaisia Vera Cruzassa tapahtuneesta verenvuodatuksesta.

Wilsonin Meksikon-politiikan tarkoituksena ei ole koskaan ollut rauhan rakentaminen muussa merkityksessä kuin siinä, että Meksiko taivutetaan Yhdysvaltain alamaisuuteen. Tätä tarkottavat hänen toimenpiteensä Huertan hallituksen kukistamiseksi, joilla toimenpiteillä hän on tehnyt Yhdysvaltain hyökkäyksen Meksikoon välttämättömäksi. Jos Wilson olisi tahtonut rauhaa Meksikon kanssa, niin epäilemättä hänen hallituksensa olisi tunnustanut Huertan hallituksen silloin, jolloin lukuisat muut ulkovallat sen tunnustivat. Tätä on Wilson aina vastustanut ja sen sijaan on hän vaatinut Huertaa luopumaan presidentin toimesta ja vieläpä kieltänyt häntä olemaan ehdokkaana tulevissa presidentin vaaleissa. Kaikki tämä osottaa, että Wilsonilla on erikoinen, yli laillisten ja luonnollisten valtuuksien menevä isännöimishalu

Meksikon suhteen. Tähän on hänellä luonnollisia syitä, syitä, jotka ovat aina painaneet vaaassa paljon enemmän kuin hänen ulkokultaiset puheensa rauhan-asiasta. Ne syyt selviävät seuraavasta.

Chihuahuaassa, Meksikossa olevan Yhdysvaltain konsulin antamien tietojen mukaan Yhdysvaltain kapitalistien sijoitukset eri teollisuusyrityksissä Meksikossa nousevat yli 1,050,000,000 dollarin. Toiselta taholta annettujen selostusten mukaan nämä numerot nousevat aina 1,200,000,000 dollariin. Tämä summa on useita satoja miljoonia suurempi kuin mitä meksikolaisilla itsellään on pääomaa oman maansa teollisuuslaitoksissa. Englantilaisilla kapitalisteilla on tuskin puolta siitä mitä Yhdysvaltain kapitalistien sijoitukset tekevät. Meksikon kauppa on Yhdysvaltain kanssa suurempi kuin minäkään muun maan kanssa. Epävirallisten tietojen mukaan Meksikossa olevien Yhdysvaltain kansalaisten lukumäärä nousee lähes sataan tuhanteen.

Suurin osa Meksikossa olevasta tämän maan pääomasta on sijoitettu rautateihin, kaivoksiin, öljylähteisiin, kummiteollisuuteen ja maataloihin. Kaikkien näiden liikealojen säännöllistä toimintaa ovat sanomattomasti häirinneet jo vuosikausia Meksikossa riehuneet sisällissodat ja kapinaliikkeet, joita on käyty etupäässä meksikolaisien pääomain välisistä eduista. Sensijaan, että amerikalaiset pääomat olisivat rauhassa saaneet hautoa kultamunia meksikolaisella maaperällä, ovat ne joutuneet olemaan loppumattoman sissisodan jaloissa. Ne ovat saaneet kärsiä milloin tämän, milloin tuon kapinaliikkeen takia. Hallitus on verottanut niitä säännöllisesti sotatarkoituksiin ja vaikka ne toisinaan ovat vapaaehtoisestikin avusta-

neet jotain kapinaliikettä toivossa saada olot rauhallisemmalle kannalle, ovat he kuitenkin loppujen lopuksi jääneet jatkuvien kapinain jalkoihin ja ilman minkäänlaista suojelusta. Jos Meksikon hallitukselta on mennyt pyytämään erikoisempaa suojelusta kapinallisia vastaan, on hallitus kiskonut korvasta tällaisista palveluksista ylimääräisten verojen muodossa. Paitsi sitä, että hallitus on rasit-

perästä saamatta muuta vastapalkkiota kuin yhä jatkuvia, liike-elämää häiritseviä kapinoita.

Paitsi sitä, että tällaisten häiriöiden takia Yhdysvaltain kapitalistien on ollut hankala kiskoa voittoja Meksikon työläisten hiestä ja verestä, ovat heidän liike-etunsa joutuneet kärsimään vielä muunkin takia. Osakemarkkinoilta kuuluu huolestuttavia uutisia. Meksikossa olevien liikeyritysten osak-

“Voltojen” hedelmät.

tanut yhtämittäisilla sotaveroilla niin oman maan, kuin amerikalaisiakin pääomia, ovat kapinalliset toiselta puolen pyrkineet kiskomaan veroa, mikäli ovat voineet, eri liikeyrityksiltä. Ellei heitä ole avustettu suosioista, ovat he murtautuneet väkisin komppaniain kassaholveihin ja käyttäneet saaliin sotatarpeisiinsa. Näin ovat amerikalaiset kapitalistit joutuneet uhraamaan miljoonia miljoonien

keet ovat viime aikoina laskeneet huimaavasti. Tämä loukkaa Yhdysvaltain “kansan” oikeuksia kipeämmin kuin mikään muu, koska se merkitsee kapitalistien omaisuuden arvon alenemista. Osakkeiden arvo täytyy pelastaa sitä uhkaavalta vaaralta keinoilla millä hyvänsä. Ymmärrämme, miksikä porvarimme ovat niin väsymättömästi vaatineet Yhdysvaltain kansalaisten hengen ja omaisuuden

suojelemista Meksikossa Yhdysvaltain hallituksen taholta. Kun Meksikossa ei ollut sellaista mahtia, joka olisi voinut palauttaa järjestyksen ja siten pelastaa amerikkalaisten pääomien edut uhkaavalta vaaralta, täytyi se tapahtua Yhdysvaltain hallituksen avulla. Asema vaati pikaista toimintaa, sillä pääomien riistoedut eivät koskaan siedä viivyttelystä. Ne eivät jouda kuuntelemaan rauhan-neuvotteluita ja siksi eivät Wilsonin-kaan "rauhan"-aatteet merkinneet yhtään mitään. Hänen "rauhan"-politiikkansa olikin vain hyppyyn kyyristymistä aseellista hyökkäystä varten kapitalististen etujen puolesta. Niin on aina ollut porvarillisten "rauhan"-aateiden laita ja tulee edelleenkin olemaan niin kauan kuin kapitalistinen järjestelmä pysyy pystyssä. Yhdysvaltain hallitus kyllä juhlallisesti julisti lähtevänsä taistelemaan tämän maan kansan ja koko ihmiskunnan oikeuksien ja etujen puolesta, mutta itse asiassa se tarttui aseisiin muutamain harvain kapitalistien etujen puolesta. Se lip-

pu, jota Meksikossa sanotaan loukatun kansan lippuna, olikin vain tässä maassa temmeltävien riistäjärjymän lippu, josta Appeal to Reasonin toimittaja Warren äskettäin Meksikon kysymyksestä pitämässään puheessaan antoi niin sattuvan vertauksen. Hän sanoi, että tässä loistavassa tähtilipussa valkoinen merkitsee kapitalistiluokan pelkuruutta, sillä kapitalistit eivät koskaan itse ole olleet sotarintamassa eivätkä taistelijain riveissä. Punanen merkitsee mammonan alttarille uhrattujen verta. Tähdet sinisellä pohjalla merkitsevät kapitalistien ryöstöhalua.

Ei, Yhdysvaltain hallitus ei hyökännyt Meksikoon sen takia, että tämän maan kansan lippua tai oikeuksia olisi siellä loukattu ja pollettu. Hallitus tarttui aseisiin pääomien etujen viemiseksi, niiden pakottamana. Sodan syy oli siinä, että Yhdysvaltain kapitalistit tahtoivat, että heidän pääomilleen nyt jo vihdoinkin annettaisiin tilaisuus rauhassa hautoa voitto-osinkoja Meksikossa.

